

Proloog

Inimveri:

- 44 protsenti hematokritti;
- 55 protsenti plasmat;
- ja sada protsenti sigadust, kui see punkteeritud veresoonest üle kogu ruumi laiali pritsib.

Doktor, nagu ta ennast ise nimetas, kuigi polnud kunagi kraadi kaitsnud, tõmbas käeseljaga üle lauba. Sellega hõõrus ta teda tabanud pritsmed ainult laiali, mis võis olla küll vastik vaatepilt, aga vähemalt ei tilkunud see ollus talle nüüd enam silma. Nagu eelmisel aastal, kui ta oli pärast *protseduuri* prostituudiga kuus nädalat hirmu tundnud, et on nakatunud HIV-i, C-hepatiiti või muusse paska.

Ta vihkas olukordi, kus asjad ei kulgenud plaanipäraselt. Kui tuimastusvahend oli valesti doseeritud. Või *väljavalitud* viimasel sekundil vastu hakkasid ja kanüüli käsivarrest välja tõmbasid.

„Palun mitte ... ei-ei ...“ lalises tema *kaitsealune*. *Doktor* eelistas just seda nimetust. *Väljavalitu* oli liiga kõrgeleennuline ja *patsient* kõlas kuidagi valesti, sest tõeliselt haige polnud peaaegu keegi neist. Ka see laual lebav tüüp oli terve nagu purikas, isegi kui temast võis praegu jääda mulje, nagu oleks ta ühendatud kõrgepingeliiniga. Mustanahaline kergejõustiklane pööritas silmi, ajas suust vahtu välja ja tõmbles seljakrampides, püüdes end samal ajal köidikutest vabastada. Ta oli sportlane, hästi treenitud ja kahekümne nelja aasta vanuselt oma võimekuse tipul. Kuid mis kasu on aastatepikkusest kõvast treeningust, kui narkootikum

soontesse voolab? Natuke liiga vähe, et mees pildi täielikult tasku pistaks, sest ta oli ju kanüüli välja rebinud, aga siiski nii palju, et doktor sai ta kergesti lavatsile tagasi suruda, kui hullem hoog oli möödas. Ka verd ei pritsinud enam, kui tal oli õnnestunud rõhkside peale panna.

„Kuss-kuss-kuss.“

Ta pani käe rahustavalt mehe laubale. Laup tundus kuum ja sellel pärleandas halogeenlambi valguses higi.

„Mis teil nüüd ometi hakkas?“

Kaitsealune avas suu. Hirm paiskus tema pupillidest välja nagu liigendnuga. Vaevu oli aru saada, mis ta ütles. „Ma ... ei ... taha ... surr...“

„No kuidas nii, me leppisime ju kokku,“ naeratas doktor rahustavalt. „Kõik on korraldatud. Ärge hakake mul siin nüüd vigurdama, täiuslik surm on käega katsuda.“

Ta heitis läbi avatud ukse pilgu kõrvalruumi, kust paistis instrumentide laud skalpellide ja elektrilise luufreesiga, mis oli juba pistikupessa ühendatud.

„Kas ma siis ei selgitanud teile piisavalt?“ Ta ohkas. Muidugi oli ta seda teinud. Tundide kaupa. Korduvalt ja korduvalt, aga see tänamatu juhmakas polnud nähtavasti aru saanud.

„Muidugi on see väga ebamugav. Aga ainult niiviisi saan ma teil surra lasta. Teisiti pole võimalik.“

Kergejõustiklane vigises. Rebis voolikuid oma käte küljest, kuid mitte nii jõuliselt nagu varem.

Rahulolevalt nentis doktor, et tuimasti on hakanud soovitud mõju avaldama. Protseduur võib õige pea alata.

„Vaadake, ma võiksin asja siinkohal katki jätta,“ ütles ta, üks käsi ikka veel sportlase laubal. Teise käega nihutas ta oma kaitsemaski otseks. „Aga siis koosneks teie maailm ainult hirmust ja valust. Kirjeldamatust valust.“

Mustanahaline pilgutas silmi. Tema hingamine jäi rahulikumaks.

„Ma näitasin teile fotosid. Ja videot. Korgitseri ja pooliku silmaga. Te ei taha ju midagi sellist, ega ju?“

„Hmhmhmmmm,“ oigas kaitsealune, nagu oleks tal suu täis topitud, siis lödvenesid tema näojooned ja hingamine muutus pinnapealsemaks.

„Loeme selle vastuse nõusolekuks,“ märkis doktor ja vabastas jalaga ratastel lavatsi piduri, et veeretada kaitsealune kõrvalruumi.

Operatsioonisaali.

Kolmveerand tundi hiljem oli protseduuri esimene ja tähtsaim osa tehtud. Doktoril polnud enam käes latekskindaid ega ees kaitsemaski. Ühekordselt kasutatava rohelise kitli, mis käis selja pealt kinni nagu hullusärk, oli ta prügišahti visanud. Sellegipoolest tundis ta end smokingus ja tumedates lakkkingades, mida ta nüüd kandis, rohkem kostümeerituna kui kirurgiriietes.

Kostümeeritu ja vindisena.

Ta ei mäletanud, millal see algas, et ta endale pärast iga edukat protseduuri ühe lonksu lubas. Või kümme, kuidas kunagi. Pagan võtaks, ta peab sellele lõpu tegema, mis siis, et ei joonud kunagi enne, vaid alati pärast protseduuri. Sellegipoolest. Alkoholiuim tegi ta kergemeelseks.

Viis arututele mõtetele.

Näiteks mõttele jalg kaasa võtta.

Endamisi itsitades vaatas ta kella.

Kell oli kakskümmend kolmkümmend kolm. Ta pidi kiirustama, et mitte pearoa serveerimisele hiljaks jääda. Eelroa oli ta juba maha maganud. Kuid enne pühendumist täna menüüs seisvale pärlikanale tuli kõigepealt lahti saada biojätmetest: kasutamata verekonservid ja parema jala sääär, mille ta oli eeskujulikult puhta tööna otse põlve alt maha saaginud.

Sääär oli mässitud kompostitavasse kilekotti, mida ta pidi trepikoda läbides kahe käega hoidma – nii raske oli see.

Doktor oli jockis, aga mitte nii väga, et poleks endale aru andnud, et kaine peaga poleks ta iial tulnud mõttele kehaosasid

avalikult endaga kaasas tarida, selle asemel et need prügi-põletusseadmesse visata. Aga kaitsealune oli teda niivõrd palju ärritanud, et see nali vääriski. Ja risk oli väike. Väga väike.

Kõlas tormihoiatus. Niipea, kui selja taha on jäänud keerdkäigud, kitsas šaht, mida saab läbida ainult küürakil, ja kaubaliftini viiv kollaste ventilatsioonitorudega koridor, võib kindel olla, et väljas ei kohta enam ühtegi inimesi.

Pealegi polnud selles kohas, mille ta jäätmetest lahtisaamiseks oli välja valinud, valvekaameraid.

Ma võin küll purjus olla, aga mitte rumal.

Ta oli jõudnud teekonna lõppu, platvormile, kuhu viis trepp, mida kasutas kord kuus vaid hooldusmeeskond, kui sedagi, ja sikutas lahti illuminaatoriga raske ukse.

Näkku paiskus äge tuul ja tal oli tunne, nagu peaks tungima läbi müüri, et välja pääseda.

Värske õhk pani tal vereringe seisma. Hetkeks hakkas tal halb, kuid ta kogus end kiiresti ja soolakas tuul hakkas mõjuma elustavalt.

Nüüd ei kõikunud ta mitte enam alkoholi, vaid tugeva laine-tuse tõttu, mis laeva nimega Sultan of the Seas sisemuses polnud tänu stabilisaatoritele nii tuntav olnud.

Harkisjalu vankus ta üle pöranda. Ta viibis tekil 8 ½, vaheplatvormil, mis oli mõeldud puhtalt silmailuks. Kaugelt vaadates jättis see kruisilaeva tagaosast veidi kepsakama mulje – nagu spoiler sportautodel.

Doktor jõudis ahtri välimisse pakpoordi ja kummardus üle reelingu. Tema all märatses India ookean. Tahapoolle suunatud prožektorid valgustasid valgeid vahumägesid, mis laev endast maha jättis.

Tegelikult oleks ta tahtnud tsiteerida mõnd saatelauset, näiteks „*Hasta la vista, baby*“ või „Mina olen valmis, kui teie valmis olete“, aga kuna talle midagi teravmeelset pähe ei tulnud, heitis ta koti koos jalasäärega sõnagi lausumata kõrges kaares üle parda.

Teoorias tundus see kuidagi parem, mõtles ta, saades pikka-mööda kainemaks.

Tuul vihises kõrvus nii valjult, et ta ei kuulnud, kuidas jalasäär viiskümmend meetrit allpool laintesse sulpsas. Küll aga kuulis ta selja taga häält.

„Mida te seal teete?“

Võpatades pööras ta ringi.

Isik, kes oli ta peaaegu surnuks ehmatanud, ei osutunud täiskasvanud ametimeheks, näiteks turvatöötajaks, *jumal tänatud*, vaid väikeseks tüdrukuks – mitte vanemaks kui see pisike, kes terve oma perega oli kaks aastat tagasi Aafrika lääneranniku lähedal protseduuri läbi teinud. Tüdruk istus rätsepaistes kliimaseadet või mõnda muud aparati katva kasti kõrval. Tehnikaga polnud doktor nii hästi kursis nagu nugadega.

Kuna tüdruk oli pisike ja ümbrus pime, siis polnud ta teda märganud. Ja ka nüüd pimedusse vahtides ei suutnud ta eristada muud kui piirjooni.

„Ma toidan kalu,“ ütles doktor, ise õnnelik, et hääl kõlas rahulikumalt, kui ta end tundis. Tüdruk ei kujutanud endast füüsilist ohtu, aga tunnistajaks pole teda sellegipoolest vaja.

„Kas teil hakkas paha?“ küsis tüdruk. Ta kandis heledat seelikut, tumedaid sukkpükse ja tuulejakki. Kindluse mõttes oli ta kõige peale tõmmanud punase päästevesti, mis oli kõigis kajutites kapis olemas.

Tubli tüdruk.

„Ei,“ vastas ta ja naeratas. „Kõik on korras. Mis su nimi on?“

Aegamööda hakkasid silmad pimedusega harjuma. Tüdrukul olid õlgadeni juuksed ja peast natuke eemale hoidvad kõrvad, mis teda aga sugugi inetuks ei teinud. Vastupidi. Doktor võis kihla vedada, et valguse käes võiks temas aimata sõltumatut noort naist, kelleks ta tulevikus sirgub.

„Minu nimi on Anouk Lamar.“

„Anouk? See on prantsuskeelne hellitusvorm Annast, eks ole?“

Tüdruk naeratas. „Vau, kust te teadsite?“

„Ma tean paljutki.“

„Ah nii. Siis teate ka, miks ma siin istun?“

Tema julge hää l kõlas väga kõrgelt, sest ta pidi valjult vastu tuult rääkima.

„Sa joonistad merd,“ vastas doktor.

Tüdruk surus joonistusploki vastu rinda ja naeris. „See oli lihtne. Mida te veel teate?“

„Et sul pole siit midagi otsida ja sa peaksid ammu voodis olema. Kus su vanemad on?“

Tüdruk ohkas. „Isa on surnud. Ja ma ei tea, kus ema on. Ta jätab mu õhtuti tihtipeale üksi kajutisse.“

„Ja sul hakkab seal igav?“

Tüdruk noogutas. „Ta tuleb väga hilja ja haiseb.“ Hää l muutus vaikseks. „Suitsu järele. Viina järele. Ja ta norskab.“

Doktor muigas. „Täiskasvanud seda vahel teevad, jah.“

Kuuleksid sa vaid minu norskamist. Ta osutas plokile. „Said sa täna üldse midagi joonistada?“

„Ei.“ Tüdruk raputas pead. „Eile paistsid taevast ilusad tähed, aga täna on kõik pime.“

„Ja külm,“ nõustus doktor. „Äkki lähaks ja otsiks su ema üles?“

Anouk kehtas õlgu. Ta ei näidanud üles erilist vaimustust, kuid vastas: „Olgu, miks mitte.“

Tüdruk tõusis rätsepaistest käte abita püsti. „Vahel käib ta kasiinos,“ ütles ta.

„Oo, see sobib hästi.“

„Kuidas nii?“

„Sest ma tean, kuidas sinna lühemat teed kaudu pääseb,“ vastas doktor naeratades.

Ta heitis viimase pilgu üle reelingu ookeanile, mis selles kandis oli nii sügav, et kergejõustiklase jalg polnud ilmselt veel põhja jõudnudki. Siis võttis ta tüdrukul käest kinni ja juhtis tolle tagasi trepikotta, kust oli äsja tulnud.

1. peatükk

Berliin

Just sellisest majast, kus pidi algama surmapidu, olid nad kunagi unistanud. Uhkes üksinduses seisev, punase kivikatuse ja valge palissaadi taga laiuva suure eesaiaga. Siin oleksid nad nädalalõppudel grillinud ja suviti täispuhutava basseini murule pannud. Mees oleks sõbrad külla kutsunud, nad oleksid jutustanud tööst ja partnerite veidrustest või lesinud lihtsalt päikesearju all, vaadates, kuidas lapsed mängivad.

Mees oli koos Nadjaga üht sellist maja vaatamas käinud – Timmy oli siis just hakanud koolis käima. Neli tuba, kaks vannituba, kamin. Koorekarva krohv ja rohelised aknaluugid. Siit üldse mitte kaugel, Westendi ja Spandau linnajagude piiril, rattaga ainult viis minutit koolini, kus Nadja tookord õpetajana töötas. Kiviviske kaugusel spordirajatistest, kus nende poeg oleks saanud jalgpalli mängida. Või tennist. Või mida iganes.

Tookord ei saanud nad seda endile lubada.

Nüüd pole enam kedagi, kellega mees kuhugi sisse võiks kolida. Nadja ja Timmy olid surnud.

Ja kaheteistaastane poiss majas, mida nad parajasti jälgisid ja mis kuulus mehele nimega Detlev Pryga, on ka varsti surnud, kui nad veel kauaks sellesse musta mahtuniversaali molutama jäävad.

„Ma lähen nüüd sisse,“ ütles Martin Schwartz. Ta istus auto akendeta tagaosas ja viskas süstla, mille piimja sisu oli endale just sisse süstinud, plastprügikasti. Siis tõusis ta monitori tagant, mille ekraan näitas jälgitavat objekti. Tema nägu peegeldus sõiduki tumendatud aknaklaasil. *Ma näen välja nagu võõrutusravil narkar*, mõtles Martin, ja see oli solvang. Narkaritele.

Ta oli viimastel aastatel kõvasti kaalu kaotanud, nii palju, et seda ei saanud pidada enam normaalseks. Ainult nina oli jäänud

sama jämedaks nagu alati. Schwartzide suguvõsa kuulus kartuliniina, millega olid varustatud kõik meesliini järeltulijad ja mida tema kadunud naine oli seksikaks pidanud – lõplik tõestus sellele, et armastus on pime. Kui üldse midagi, siis oli see ninapurakas andnud talle heatahtliku ja usaldusväärse näoilme. Aeg-ajalt juhtus, et võõrad inimesed noogutasid talle tänaval, beebid naeratasid, kui ta lapsevankri kohale kummardus (ilmselt sellepärast, et pidasid teda klouniks), ja naised hakkasid avalikult flirtima, vahel isegi oma kaaslaste juuresolekul.

Nojah, nüüd nad seda kindlasti ei teeks, kuni tal sellised riided seljas on. Must liibuv nahktagi, millesse ta oli end pressinud, tekitas igal hingetõmbel ebameeldivaid helisid. Autost väljuma hakates kostis see, nagu püüaks keegi otsast kinni siduda hiigelsuurt õhupalli.

„Oota, pea kinni!“ ütles komissar Armin Kramer, kes juhtis politseioperatsiooni ja oli autos juba mitu tundi Martini vastas arvutilaua taga istunud.

„Mida ma ootan?“

„Oot ...“

Krameri telefon helises ega lasknud tal lauset lõpetada.

Veidi ülekaaluline komissar tervitas helistajat kõneosalvalt: „Mhh?“, ja edasises vestluses ei kõlanud suurt midagi peale „Misasja?“, „Ei!“, „Ei ole võimalik!“, ning lõpuks: „Ütle sellele kuradi molkusele, kes selle käki kokku keeras, et ta paneks ennast soojalt riidesse. Ah et miks? Sest oktoobris võib ilm külmaks minna, kui ta mitu tundi jaoskonna ees siruli maas on – pärast seda, kui ma temaga lõpetanud olen.“ Kramer lõpetas kõne.

„Fuck.“

Talle meeldis väljenduda sarnaselt mõnele Ameerika narkovõmmile. Ja niimoodi ka välja näha. Ta kandis lääpa tallatud kauboisapaaid, augulisi teksasid ja särki, mille puna-valge-ruuduline muster meenutas köögikäterätti.

„Milles probleem?“ tahtis Schwartz teada.

„Jensen.“

„Mis temaga on?“

Kuidas see tüüp probleeme saab tekitada? Ta istub meil isolatsioonikambris.

„Ära küsi, kuidas, aga sellel vördjal õnnestus Prygale SMS saata.“

Schwartz noogutas. Ägedad tundepuhangud nagu ülemusel, kes parasjagu juukseid katkus, olid talle võõrad. Peale otse südamesse süstitud adrenaliini polnud peaaegu midagi, mis tal pulsi kõrgeks ajaks. Ammugi mitte uudis, et mõnel kinniistujal oli taas kord õnnestunud uimastitele, relvadele või – nagu nüüd Jensenil – telefonile ligi pääseda. Vangla oli paremini organiseeritud kui supermarket, seal oli rikkalikum kaubavalik ja kliendisõbralikum lahtiolekuaeg. Ka puhkepäeviti.

„Kas ta hoiatas Prygat?“ küsis ta Kramerilt.

„Ei. See tropp lubas endale ühe säärase nalja, mis teeb sama välja. Ta tahtis, et sa sisse kukuksid.“ Komissar hõõrus oma silmade all olevaid kotte, mis iga teenistuses oldud päevaga suuremaks muutusid. „*Kui ma tahaksin need postiga teele panna, peaksin võtma suuremat sorti karbi,*“ oli ta just äsja oma silmakottide üle teravmeelitsenud.

„Kuidasmoodi?“ küsis Schwartz.

„Ta kirjutas, et ärgu Pryga ehmatagu, kui ta nüüd peole jõuab.“

„Miks ta peaks ehmatama?“

„Sest ta olevat komistanud ja endal ühe lõikehamba välja löönud. Ülevalt vasakult.“

Kramer toksas oma vorstijämeduse sõrmega vastavale kohale suus.

Schwartz noogutas. Nii palju loomingulisust poleks ta sellelt perverdilt oodanudki.

Ta heitis pilgu kellale. Kell oli natuke viis läbi.

Hiljem kui liiga hilja.

„Raisk!“ Kramer põrutas käega vastu arvutilauda. „Nii pikk ettevalmistus ja kõik mokas. Asi tuleb sinnapaika jätta.“

Ta hakkas esiistmete poole ronima.

Schwartz avas suu, et vastu vaielda, kuid teadis, et Krameril on õigus. Tänaise päeva nimel olid nad töötanud pool aastat. Kõik oli alguse saanud ühest kuulujutust, mis tundus nii uskumatu, et pikka aega peeti seda linnalegendiks. Kuid nagu selgus, polnud niinimetatud *bug party*'d mitte õudusjutt, vaid need toimusid tõesti. Peod, kus HIV-positiivsed seksisid tervete inimestega ilma kaitsevahenditeta. Enamasti mõlemapoolsel nõusolekul, mistõttu peeti neid nakatumisohuga närvikõdi pakkuvaid üritusi pigem psühhiaatrite kui kohtu kompetentsi kuuluvateks.

Schwartzi arvates võisid täiskasvanud inimesed teha endaga, mida tahes, kuni see on vabatahtlik. Teda ärritas ainult see, et vähemuse sõge käitumine muutis eelarvamused, mis aidsihaigete suhtes kohati ikka veel levinud olid, veelgi tugevaks. Sest need peod olid iseenesest mõista täielik erand: ülekaalukas enamik nakatunutest elas vastutustundlikku elu, paljud osalesid isegi aktiivses võitluses haiguse ja selle ohvrite häbimärgistamise vastu.

Võitluses, mille enesetapjalikud peod mõttetuks teevad.

Eriti need kõige psühhopaatilisemad variandid.

Uusim trend pervoskeenel oli korraldada üritusi, mille käigus vägistatakse ja nakatatakse viirusega süütuid inimesi. Enamasti alaealisi. Raha maksnud publiku silma all. Uus atraktsioon jäleduste laadal, mille telgid olid Berliinis avatud ööpäev läbi. Tihtipeale soliidsetes majades väikekodanlikus ümbruskonnas, kus midagi sellist ei oskaks iial oodata. Nagu siin ja praegu Westendis.

Detlev Pryga, mees, kes tavaelus müüs sanitaartechnikat, oli noorsooameti hinnatud koostööpartner, sest võttis pidevalt enda juurde hooldada narko- või muude probleemidega ja kuritarvitatud lapsi, kes olid sagedamini viibinud lastekodude seinte vahel kui klassiruumides. Katkised hinged, kes tihti ei teadnudki teisi võimalusi kui seksi eest kusagil ööbimisvõimalus saada, ning kelle puhul ei pandud tähele, kui nad

varsti jalga lasid ja mõne aja pärast haige ja räsituna jälle kinni püüti. Nad olid ideaalsed ohvrid, politseid pelgavad korra-rikkujad, keda tõenäoliselt keegi ei usu, kui nad peaksidki abi otsima.

Ka Liam, kaheteistkümnepäevane tänavapoiss, kes on Pryga majas elanud kuu aega, visatakse varsti pärast täna õhtut rentlisse. Aga enne seda peab ta külaliste silme all seksima Kurt Jenseniga, neljakümne kolme aastase HI-viirust kandva pedofiiliga.

Pryga oli Jenseniga tutvunud vastavateemalistes jututubades ja sellega politsei luubi alla jäänud.

Lapsepilastaja oli aga juba kaks nädalat eelvangistuses kinni istunud. Sel ajal oli Schwartz end ette valmistanud tema identiteedi ülevõtmiseks, mis oli üsna lihtne, sest Jensen ja Pryga polnud omavahel fotosid vahetanud. Ta pidi ainult selga tõmbama nahktagi, mida Pryga oli soovinud filmiülesvõtete jaoks, ning juuksed maha ajama, sest Jensen oli ennast kirjeldanud pikakasvulise, saleda, kiilaspäise ja roheliste silmadega mehena. Tänu raseeritud peale ja kontaktläätsedele nägi ka Martin Schwartz nüüd selline välja.

Suurimaks raskuseks osutus positiivne aidsitest, mida Pryga nõudis. Mitte ette. Vaid peol kohapeal. Tal olevat käepärast mõned Hollandist tellitud kiirtestid. Üks tilk verd – ja tulemus on kolme minuti pärast näha.

Schwartz teadis, et just selle iseenesest lahendamatu probleemi tõttu valiti ta operatsiooni läbi viima. Pärast oma perekonna hukkamist oli ta politseiringkondades nagu viitsütikuga pomm. Politseiagent, kes kolmekümne kaheksa aasta vanuses oli oma ametialal pensionieale liginemas ja kellel puudus kõige tähtsam, mis teda ja tema meeskonda häda korral elus hoiaks: hirmutunne.

Juba neljal korral oli ta politseipsühholoogide uurimise all olnud. Juba neljal korral olid need jõudnud järeldusele, et ta pole oma naise enesetapust üle saanud – seda enam, et naine oli eelnevalt kustutanud ka nende ühise poja eluküünla. Neljal korral

olid nad soovitanud tal ennetähtaegselt erru minna, sest inimene, kes oma elul enam mõtet ei näe, võib teenistusülesannete täitmisel võtta vastutustundetuid riske.

Neljal korral oli neil õigus olnud.

Sellegipoolest istus ta täna jälle operatiivsõidukis, mitte ainult sellepärast, et ta oli parim. Vaid eelkõige sellepärast, et peale tema ei leidunud ühtegi vabatahtlikku, kes oleks oma vere ringesse lasknud HI-viiruse antikehasid, et kiirtesti tulemust võltsida. Vereseerum oli küll spetsiaalse sterilisatsioonimeetodiga aidsitekitajatest puhastatud, aga sajabrotsendilist garantiid ei julgenud meeskonna arst anda, mistõttu pidi Schwartz kohe, kui kõik möödaks on, alustama neljanädalase ravikuuriga, niinimetatud kokkupuutejärgse profülaktikaga, lühendatult PEP. Selle oli ta pidanud kord varem juba läbi tegema, pärast seda, kui üks narkar talle Hasenheide pargis verise süstla kuklasse rammis. Tablettide infolehel seisis, et kuuri tuleb alustada hiljemalt kaks tundi pärast nakkusohtlikku kokkupuudet, ning arvestama peab peavalu, kõhulahtisuse ja oksendamisega. Schwartz oli ilmselt tundlikum kui katseisikud. Väga palju tundlikum. Ta küll ei oksendanud ega istunud poti peal kauem kui tavaliselt, aga see-eest viisid ägedad migreenihood ta meele-märkuse kaotamise äärel. Ja mõnikord üle selle.

„Pean minema hakkama,“ ütles ta Kramerile, pilk monitoril. Viimase kümne minuti jooksul polnud enam kedagi majja sisenenud.

Nad olid kokku lugenud seitse külalist: viis meest ja kaks naist. Kõik olid saabunud taksoga. Väga praktiline, kui ei soovi, et keegi märgiks üles parkivate autode numbrid.

„Mis siis, kui Pryga on arvestanud kõikvõimalike asjaoludega ja tal on mulle asendaja olemas, juhuks kui ma peaksin alt vedama?“ küsis Schwartz. Külalised tundusid terved olevat. Vaimselt loomulikult mitte, aga füüsiliselt. Kindlalt ei võinud seda muidugi teada.

Kramer raputas pead. „Ega nüüd nii palju nakatunud pedofiile

ka ei leidu, kes oleksid valmis midagi sellist tegema. Tead isegi, kui kaua aega Prygal Jensenil leidmine võttis.“

Jah. Ta teadis.

Ikkagi. Risk oli liiga suur.

Nad ei saanud ka niisama majja sisse tormata. Selleks polnud neil ette näidata mingit luba. Vägistamine pidi aset leidma keldris. Prygal olid koerad, kes andsid teada igast külalisest. Isegi kui nad tegutseksid välkkiirelt, ei õnnestuks neil uksi maha murda ja kurjategijaid teolt tabada. Ja mille eest peaks kohalviibijad siis vahistama? Sulgumine keldri kütteruumi ja kaamera panemine madratsi juurde pole kuritegu. Isegi siis mitte, kui madratsil lebab palja ülakehaga poiss.

Parimal juhul saaksid nad Pryga koos külalistega mõneks tunniks vahi alla võtta. Halvimal juhul nad ainult hoiataksid haigeid psühhopaate.

„Me ei saa riskida sellega, et kahesteistaastane poiss vägistatakse ja viirusega nakatatakse,“ protestis Schwartz.

„Võib-olla rääkisin ennist liiga kiiresti,“ ütles Kramer ja jätkas iga sõna niimoodi rõhutades, nagu oleks tal tegemist poolearulistega: „Sa ei pääse sinna sisse. Sul. On. Veel. Kõik. Hambad. Olemas!“

Schwartz kratsis oma kolme- kuni seitsmepäevase habemega lõuga. Ta ei mäletanud enam täpselt, millal viimati kodus magas.

„Kuidas oleks doktor Malchowiga?“

„Meeskonnaarstiga?“ Kramer vaatas teda, nagu oleks ta küsinud täiskasvanute mähkmete kohta. „Kuule, ma tean küll, et sul pole ülemisel korrusel kõik korras, aga isegi sina ei saa nii ära pöörata, et lased endal hamba ära kaksata. Ja isegi kui ...“ Kramer vaatas kella. „Malchow jõuab siia kõige varem kahekümne minuti pärast, tuimastus võtab kolm, hambaviilimine veel viis minutit.“ Ta osutas monitorile, mis näitas vaadet majast. „Kes ütleb, et poole tunni pärast pidu juba ammu läbi ei ole?“

„Sul on õigus,“ ütles Schwartz ja liikus väsinult küljepoolsele polsterdatud istmele.

„Nii et kaome?“ küsis Kramer.

Schwartz ei vastanud ja otsis midagi istme alt. Ta tõmbas välja militaarvärvides koti, mis tal igal operatsioonil kaasas oli.

„Mis nüüd?“ küsis ülemus.

Schwartz viskas kotist oma vanad riided välja ja kaevus selle põhja.

Paari sekundiga oli ta juhtme- ja teibirullide, patareide ja tööriistade seast leidnud vajaliku asja.

„Palun ütle, et sa teed nalja,“ ütles Kramer, kui Schwartz temalt peeglit palus.

„Ah, unusta ära,“ vastas Schwartz õlgu kehitades. „Saab ka ilma.“

Siis haaras ta tangidega oma ülemisest vasakust löikehambast.

2. peatükk

Kuus tundi hiljem

„Te olete hull peast.“

„Tore, et te seda nii kenasti ütlete, doktoriproua.“

„Ei, aga tõesti.“

Päikesepruun nooruke hambaarst tegi näo, nagu tahaks talle virutada. Kohe küsib ta Martinilt, kas too peab ennast Ramboks? Seda olid pärast politseioperatsiooni lõppemist küsinud juba Kramer, erikomandode ülem, kiirabiarstid ja veel pool tosinat inimest.

Arst, kelle Charité haigla kitli nimesildil seisis dr Marlies Fendrich, hingeldas närviliselt oma helesinise kaitsemaski taga.

„Kelleks te ennast peate? Ramboks või?“

Mees naeratas, mis oli viga, sest külm õhk tungis paljastatud hambaharvi peale. Ta oli oma hamba tangidega ära murdnud lõualuu lähedalt, valusähvatused läbistasid tema pead iga kord, kui ta keelega seda kohta puudutas.

Toolil seljatugi lasti alla. Suur ümmargune lamp ilmus tema pea kohale ja pimestas silmi.

„Suu lahti!“ käskis arst, ja ta kuuletus.

„Kas te kujutate ette, kui raske on hammast uuesti üles ehitada?“ kuulis ta küsimust. Naise nägu oli talle nii lähedal, et nahapoorid olid näha. Vastupidiselt talle endale hoolitses naine oma naha eest hästi. Martini enda viimane näokoormine toimus aasta tagasi. Siis olid kaks sloveeni teda kiirtee parklas mööda asfalti vedanud, nagu vastu maad.

Alati läheb halvasti, kui maskeering avastatakse.

„Te olete mulle vaevalt millimeetri jagu materjali jätnud, millele kroon ehitada,“ pahandas Marlies edasi. „Võime proovida ekstrusiooni, see tähendab tõmmata hambajuure väljapoole. Parem oleks kirurgiline kroonipikendus, siis poleks võib-olla

implantatsiooni vaja, aga kõigepealt tuleb juurekanal põhjalikult puhastada. Pärast seda, mida te endale tegite, pole teil ilmselt tuimastust vaja, kui ma kõnti natuke viilin ...“

„Kaksteist!“ peatas Martin tema sõnadevoolu.

„Mis kaksteist?“

„Nii vana oli see poiss, kelle nad olid kettidega kiike aheldanud. Talle oli külge pandud klamber, mis hoidis suud lahti, et ta ei saaks ennast oraalvahekorra ajal kaitsta. Ma pidin ta HI-viirusega nakatama.“

„Püha müristus!“ Arsti nägu kaotas suure osa oma päikesepruunist jumest. Schwartzi huvitas, kus ta puhkamas oli käinud. Oktoobri keskel tuleb ikka üsna kaugele sõita, et päikest võtta. Või loota vedamisele. Temal ja Nadjal oli ükskord vedanud, kuus aastat tagasi. Nende viimasel reisil Mallorcale. Neil õnnestus Timmy kümnendat sünnipäeva tähistada rannas – ja poiss sai päikesepõletuse. Viimase oma elus. Aasta hiljem olid naine ja poeg juba surnud ning tema ei käinud sestpeale enam kunagi puhkusel.

„Kurjategija ootas kiilaspäist meest, kellel puudub löikehammas. Mis ma muud oskan kosta ...“ Martin patsutas oma paljast pealage. „... minu juuksur oli umbes samamoodi nõrдинud nagu teie.“

Hambaarst manas esile närvilise naeratuse. Oli näha, et ta ei saanud aru, kas Schwartz tegi nalja või mitte.

„Kas ta, ma mõtlen poissi, kas ta ...?“

„Temaga on hästi,“ vastas mees. Vähemalt nii hästi, nagu saab olla lapsel, kes viidi uuesti lastekodusse pärast seda, kui ta oli vabastatud perverssete hullumeelsete püüisest. Schwartz oli ära oodanud hetke, mil Pryga käsklus „*pane poisile igasse auku*“ tal salvestatud sai. Kaamera tema nahktagi neetides püüdis kinni nende külaliste ootusrikka irvituse, kelle poole ta end pööras, enne kui lausus sõna „röster“, erikomandoga kokku lepitud parooli. Koos näiliselt positiivse HIV-testi ja Pryga enda üles pandud kaamera videosalvestisega oli neil

nüüd küllalt tõendusmaterjali, et see tõprakari väga pikaks ajaks trellide taha saata.

„Kui veab, siis isegi kaheks ja pooleks aastaks,“ oli Kramer pessimismi väljendanud, kui sõidutas Martini Virchowi kliinikusse, kus talle anti PEP-tabletid: kolm tabletti päevas, viis nädalat järjest. Krameril tuli tegelda paberimajandusega, seetõttu oli Martin pidanud üksi üles otsima hambakliiniku, kus ta pärast kahte tundi ooteaega lõpuks vastuvõtule pääses.

„Mul on väga kahju,“ vabandas hambaarst. Tal oli kitsuke nägu natuke liiga suurte kõrvadega ja nina kaunistasid armsad tedretäpid. Mõnes teises elus oleks Schwartz kaalunud, kas peaks temalt telefoninumbrit küsima, aga ta poleks seda nagunii teinud, sest oli ju abielus. See oli see igavene häda eluga. Kunagi polnud ajastus õige. Kena naist kohates oli kas sõrmus sõrmes – või kui sõrmust polnud, siis tuletas iga kena naise nägemine meelde, millest oled ilma jäänud.

„Mulle öeldi ainult, et te olete endale teenistuse ajal ise viga teinud. Te olete lihtsalt ...“

„Peast põrunud?“ täiendas Schwartz lauset, mida naine ei julenud lõpetada.

„Jah. Ma ei teadnud, et ...“

„Pole midagi. Tõmmake lihtsalt ülejäänu välja ja õmmelge kinni.“

Doktor Fendrich raputas pead. „Nii ei lähe. Te tahate ju tihtvtiga ...“

„Ei.“ Schwartz tõstis tõrjuvalt käe.

„Aga teil ei saa ometi ükskõik olla, muidu jääb ...“

„Kui te vaid teaksite, millest kõigest mul ükskõik on,“ ütles mees kõlatult. Siis helises ta püksitaskus telefon. „Üks hetk.“

Ta pidi ennast natuke külje peale keerama, et telefon tagastakust kätte saada. Kes iganes helistas, tegi seda varjatud numbrilt.

„Kuulge, väljas ootab teisi patsiente ka, kes ...“ alustas arst järgmist lõpetamata lauset ja pööras ärritunult kõrvale, kui Schwartz tema protesti ignoreeris. „Jah?“

Vastust ei tulnud. Kuuldus ainult kõva raginat, mis meenutas talle üheksakümnendate aastate vanu modemeid ja AOL-i reklaame.

„Halloo?“

Ta kuulis omaenda hääle kaja ja tahtis ühenduse juba katkestada, kui teises otsas midagi klõbises, nagu veeretaks keegi klaaskuule. Siis jäi ragin vaiksemaks, kaks korda kostis vali plöksatus – ja järsku kuulis ta selgelt iga sõna. „Halloo? Minu nimi on Gerlinde Dobkowitz. Kas ma räägin härra Martin Schwartziga?“

Martin pilgutab häiritult silmi. Inimestel, kes selle numbri valisid, polnud tarvidust tema nime küsida. Ta oli oma salastatud eranumbri andnud vaid vähestele, ja need teadsid, mis tema nimi on.

„Halloo? Härra Schwartz?“

Võõras hääl oli Viini aktsendiga ja kuulus kas vanale naisele või noorele daamile, kellel on probleeme alkoholiga. Schwartz pidas tõenäolisemaks esimest varianti, ainuüksi vanaaegse eesnime ja väljendusviisi põhjal.

„Kust te minu numbri saite?“ tahtis ta teada.

Isegi kui naine oleks telefonifirmast, mida ta ei uskunud, poleks teda kõnetatud mitte kodanikunimega, vaid pseudo-nüümiga Peter Pax, mille all ta oli endale kunagi selle numbri võtnud. See oli tema lemmikvarjunimi, sest meenutas kõlalt Peeter Paani.

„Õelgem lihtsalt nii, et ma olen asjade välja uurimises osav,“ vastas helistaja.

„Mida te minult soovite?“

„Seda selgitan teile kohe, kui kohtume.“ Gerlinde Dobkowitz kõhatas kähedalt. „Te peate võimalikult kiiresti pardale tulema.“

„Pardale? Mis jutt see on?“

Schwartz märkas, et hambaarst, kes laual instrumente sortis, tõstis küsivalt pilgu.

„Laevale nimega Sultan of the Seas,“ kõlas vastus. „Praegu

oleme päevateekonna kaugusel Hamburgist kusagil La Manche'i väinas, teel Southamptonisse. Te peate võimalikult kiiresti siia tulema.“

Schwartzil hakkas külm. Ennist Pryga vastas seistes polnud tal mingit hirmu. Ka siis mitte, kui ta tema esikus HIV-i kiiresti nõela sisse torkas ja aega kulus rohkem kui eeldatud kolm minutit, enne kui testiribale ilmus viimaks teine kriips. Isegi siis mitte, kui nägi alasti poissi kiigel, ja tema selja taga sulgusid raudused. Kuid nüüd hüppas pulss lakke. Ning haav tema suus tuksles südamerütmi taktis.

„Halloo? Härra Schwartz? Te ju teate seda laeva?“ küsis Gerlinde.

„Jah.“

Igatahes.

Muidugi ta teadis.

See oli kruiisilaev, millel tema naine oli reisi kolmandal päeval üle kajutirõdu rinnatise roninud ja viiekümne meetri kõrguselt vette hüpanud. Enne seda oli ta magavale Timmyle näo peale surunud kloroformiga immutatud lapi ja poja siis üle parda heitnud.